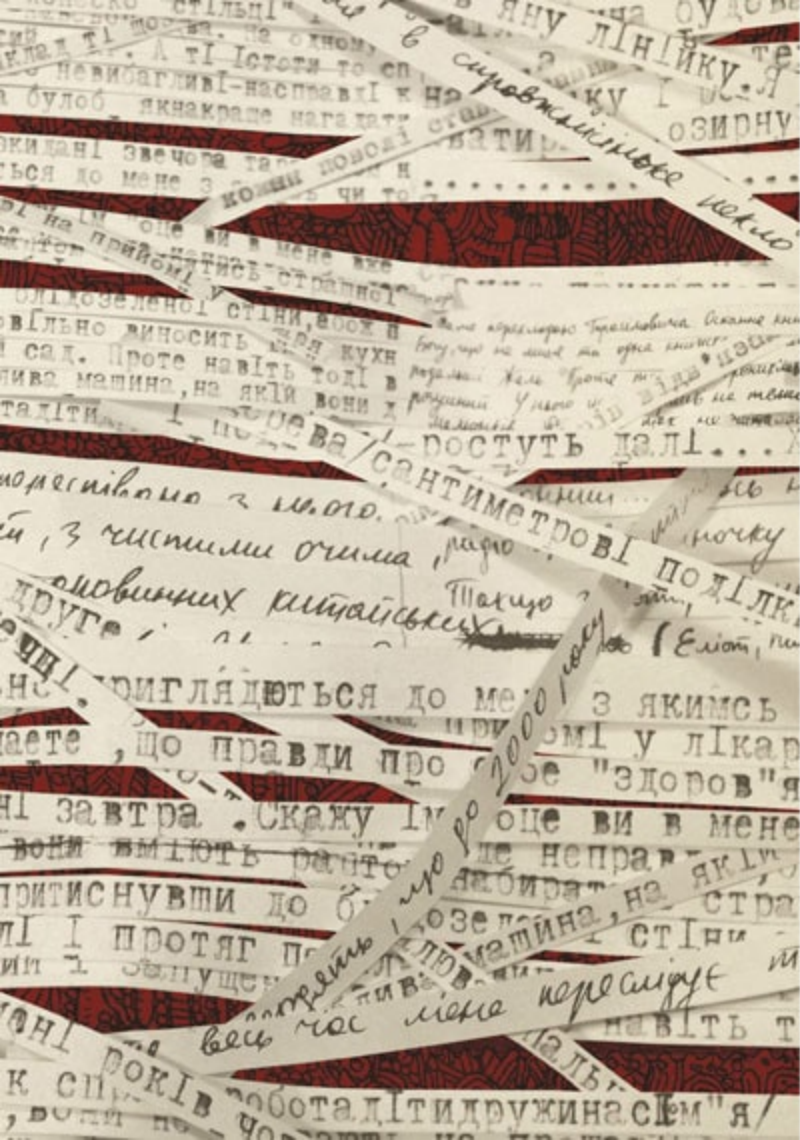

— аєш чи не так? — запитав він. — Якби ти не хотів, щоб твої діти були такими ж, як і ти, то краще б ти не мав дітей. Але ж ти хочеш, щоб твої діти були такими ж, як і ти, не так? —

книжка перша
постать голосу

1968

відлуння дзеркала
нічого не знає про дзеркало
нічого не знає про себе

але воно про літо знає
і про нього розкажує

воно має дві стежки
білу і чорну
воно завжди білою ходить
і розкажує
що на груші виросли груші
і впали в траву що на вербі
груш не виросло а виріс лелека
і впав за обрій

прийде від матері дивний літній сон
із сапою в руках і всю білу стежку
пересапає

і тоді вже відлуння
самотньо сидітиме біля дзеркала
бо чорною стежкою
ходити
страшно

--- --- ---

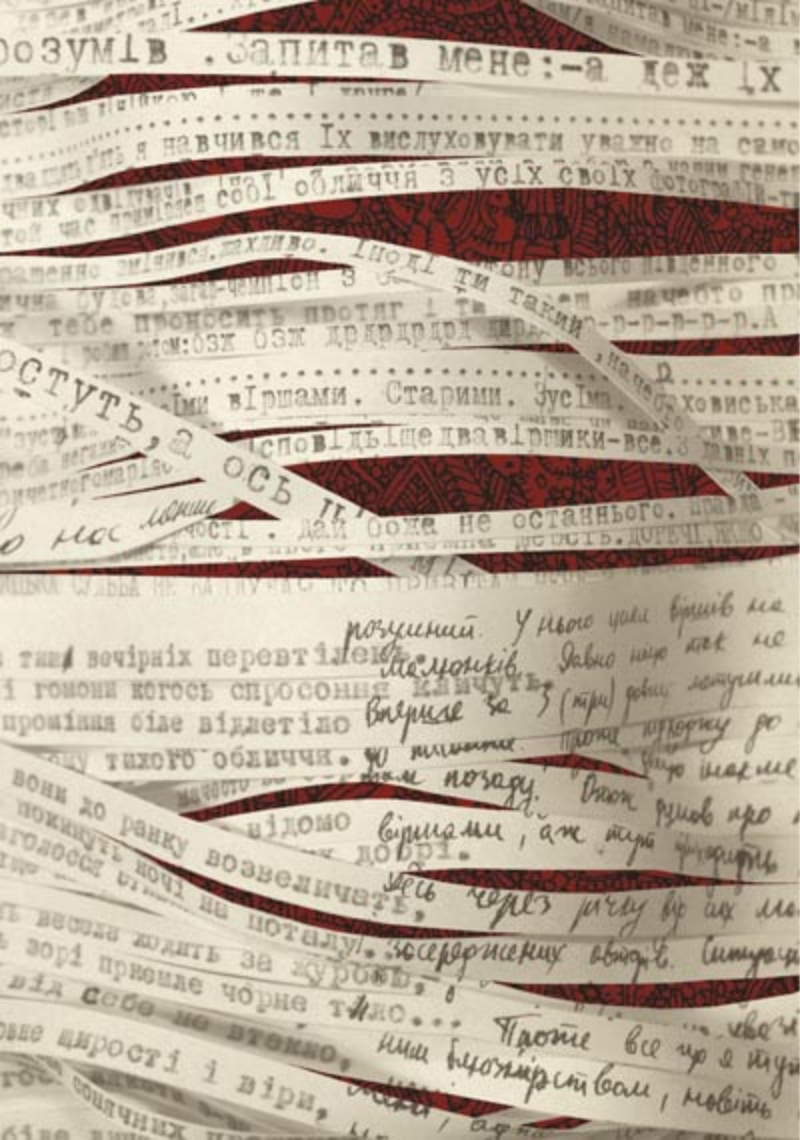
відлуння дзеркала
нічого не знає про дзеркало
нічого не знає про себе

але воно про літо знає
і про нього розкажує

воно має дві стежки
білу і чорну
воно завжди білою ходить
і розкажує
що на груші виросли груші
і впали в траву що на вербі
груш не виросло а виріс лелека
і впав за обрій

прийде від матері дивний літній сон
із сапою в руках і всю білу стежку
пересапає

і тоді вже відлуння
самотньо сидітиме біля дзеркала
бо чорною стежкою
ходити
страшно

марія
поема

1970

Не говорім палких освідчень —
Словес безбарвних, перетертих.
Бо зорі вниз летять у відчай,
В ту ніч освідчуючись смерті.

Бо трави в темінь проростаючи,
Життю освідчуються в ночі.
Тож зрозуміймо, не питаючи,
Свою задуманість пророчу.

І розкажім собі обіймами
Про тишину над оболонами.
Най зорі падають невпіймані,
Минаючи твої долоні!

Тож розкажім собі безмовно так,
Тож розкажім собі цілунками,
Як спивши соку велемовного,
Вночі трава зростає лунко.

І будьмо так! — мовчання мовбито,
З багатомовними очима...
Свою любов безслівно мовити
Навчімо, дівчинко, навчімо.

СТЕЖКА ^{Вранки!}
~~Будьмо собі~~ ^{отенек} ^{пачки селі}
Торіт, ну зовсім
Як дерево ~~завжди~~.
~~Будьмо~~
Але Пройди ~~на стовбур~~ ^{Оленка}
з Волинським до мого —
вернись на дерев-столі.
мстоски сирів.

Гуд Найт !
 Твій Грицько Чубауй- пастух слів І місяця, синього одного
 го бика, що Іноді мукає Іноді мовчить,
 але завжди ходить попереду місяця й
 зірок, І який чує посвист свого пастух
 а І сте Кільометрів І за двісті
за
 І так добре Іноді погрітись біля його
 синьої шерсті, особливо коли довго був
 сам в їх серед трамваїв, пам"ятників ар
 хітектури І т.зв. людей.

